

Всеки петък дванадесетгодишната Лора отиваше заедно със свои съученички на тренировка по волейбол. Този петък беше по-топло от обичаен ноемврийски ден. Само разпръснатите клонки и листа по земята подсказваха за бурята, вилняла през нощта. Момичетата вървяха, говореха шумно и се смееха, когато изведнъж се чу пронизителен вик:

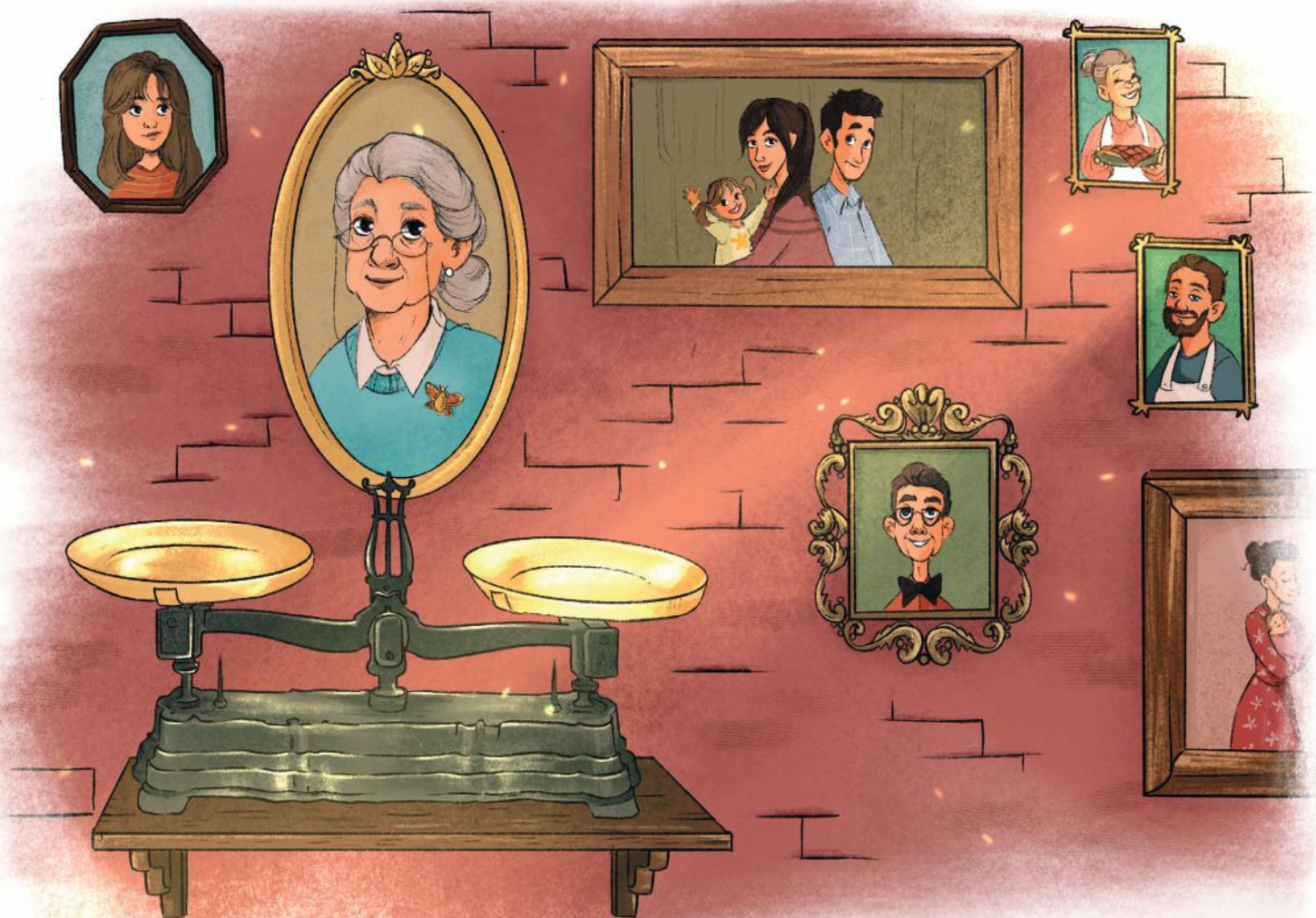
– Аааа! – Лора падна в огромна локва наред пътя.

Лицето, дрехите, раницата – цялата беше в лепкава кал. Последва кратък миг на оглушителна тишина, след което повечето момичета започнаха да се смеят. Коментари, подмятания и подигравки хвърчаха от всички страни и сякаш се забиваха право в сърцето на падналото момиче.

Устните на Лора силно се разтрепериха, но не от студената кал в локвата. Сълзи напиреха в очите ѝ и тя положи истинско усилие останалите да не забележат това. „Какъв ужасен ден!“ – помисли и тъгата в нея внезапно отстъпи място на гнева.

След тренировка Лора обикновено отиваше да помага на баба си Дани в сладкарница „Везната“. Името не беше случайно. Откакто тя се помнеше, на стената до портретите на рода блестеше красива

метална везна. Тя, заедно с любовта към сладкарството, беше останала в наследство на баба Дани от нейната баба.

В рода на Лора дори имаше израз, свързан с тази везна. Когато някой от семейството беше завладян от неприятни емоции или пък изправен пред труден избор, другите му казваха: „Сложи го на везната!“ Това означаваше човек да помисли дали наистина всичко е толкова лошо, колкото му се струва.

Лора обожаваше да прекарва време с баба си в сладкарницата, ухаеща винаги на шоколад и ванилия. В края на седмицата те печеха бисквитки за хората от старческият дом, които посещаваха в събота.

Баба Дани тъкмо подготвяше продуктите, когато камбанката над вратата едва не се откачи при влизането на Лора.

- Всичко наред ли е? – разтревожено попита възрастната жена.
- Да, бабо, просто съм ядосана, но не ми се говори за това! – каза момичето и захвърли раницата си на земята.
- Знаеш, че когато споделяме, ни олеква.

Лора се замисли. Всеки път, когато споделяше с баба, мама или тате, тревогите ѝ сякаш наистина намаляваха или напълно изчезваха.

– Отивахме на тренировка с останалите от отбора – започна колебливо тя. – По пътя се спънах в един клон на земята... И познай... Приземих се в огромна локва. И моят суитшърт, и раницата ми... Всичко беше в кал. Така ми се подиграваха другите!

Лора наведе глава и започна припряно да вади дрехите от раницата си.

- Още ли си мокра, моето момиче? – притеснено скочи баба ѝ.
- Не, не се притеснявай, добре съм!

Лора погледна към масата, където баба Дани беше подготвила продуктите:

- Но не ми се правят бисквити днес. Денят ми беше ужасен!
- Разбирам. Има такива дни – топло я прегърна баба ѝ. – Знаеш ли какво правя аз, когато се чувствам така? Готвя. Готвенето сякаш успява по вълшебен начин да намали силата на емоциите ми. Може би ще помогне и на теб? А и утре ще те чакат приятелите ти от старческия дом...

- Съжалявам, бабо! Наистина не ми е до бисквити. Те ще ме разберат.

– Да, ще те разберат, – баба ѝ намести очилата си, търсейки подходящите думи – но знаеш ли, Лори, невинаги всичко е толкова лошо, колкото ни се струва. Ние, хората, сме устроени така, че да забелязваме повече неприятните и опасни неща. А когато сме завладени от емоции, ни става още по-трудно да видим добрите. А те са там. Те съществуват.

– Но защо е така? Това е гадно! – свъси вежди Лора, скръствайки ръце пред гърдите си.

– Така е устроен мозъкът ни. Не за да ни мъчи или пък да ни е „гадно“, – баба и внучка се засмяха едновременно на несръчните опити на възрастната жена да говори на езика на младите – а просто, за да ни предпази от неприятности и беди за в бъдеще. Например, когато бях малка, се опарих на печката и след това бях много по-внимателна.

– Но това означава, че животът никога няма да е хубав, защото все ще забелязвам само лошото и опасното, а не доброто – заключи отчаяно Лора.

– Ако оставим нещата така, може би. Но... има начин да приучим мозъка си да търси доброто във всичко, което наричаме неприятно, гадно или лошо.

– Лошото си е лошо, доброто – добро! – отсече Лора. – Какво добро може да има в днешния ден, бабо?!

– Все пак, – настоя баба ѝ – искаш ли заедно да проверим? Може да останеш изненадана? Сложи го на везната!

Лора беше чувала възрастните в семейството да казват помежду си: „Сложи го на везната!“ Но за първи път някой го казваше на нея. „Явно съм пораснала.“ – помисли си тя.

Баба Дани се пресегна и свали везната от стената. Лора не разбираше какво прави тя, защото везната никога не се сваляше от нейното място. Но чувстваше, че предстои нещо ново, важно и вълнуващо.

– Везната ще ти помогне да разбереш дали денят ти е бил само лош или все пак е имало и нещо добро в него – каза баба ѝ и взе пакет с бонбони от масата.

– Аз ще задавам въпроси за деня ти. Всеки път, когато се сетиш за нещо добро, ще слагаш бонбон вляво, а когато си спомниш за нещо лошо или неприятно – ще слагаш бонбон вдясно. Накрая, заедно ще видим коя страна ще натежи с повече бонбони – усмихна се закачливо възрастната жена.

– Добре, бабо, да го направим, макар да е ясно, че бонбоните вдясно

ще са много повече – каза момичето, убедено, че случката с падането развали целия му ден.

– Кое е първото, което ти се случи днес, Лори?

– Ами.. събудих се.

– В прекрасното си топло легло, в красивата си стая?

– Да, днес никак не ни се ставаше с Чери, излежавашме се до последно – усмихна се Лора, припомняйки си за малката топка любов, нейната малтийска болонка.

– Не всеки има късмет да се събуди в топло и уютно легло, в собствен дом и собствена стая! – отбеляза баба ѝ Дани. – Къде ще сложиш бонбон?

– Да, така е – съгласи се Лора и сложи бонбон вляво, сещайки се за приятелите си от старческия дом, които бяха далеч от собствените си домове и семейства.

– Какво се случи след това?

– След това... Мама беше приготвила любимата ми закуска... Ммм, бабо, много обичам палачинки! –

Лора отново усети вкуса на пухкавите палачинки в устата си. – Мисля, че никога няма да ми омръзнат – дори да ги ям всеки ден!

– Колко хубаво, че има кой да се грижи за теб с толкова любов! – възкликна баба ѝ и погледна подканящо към бонбоните.

– За палачинките определено ще сложа бонбон вляво. След това изпуснах автобуса за училище, което е